

“मीठे बच्चे— तिमीले फेरि राजयोग सिकिरहेका छौ, तिमीलाई भगवान्ले फेरि पढाउनुहुन्छ, तिमीले राजाईको लागि यो पढाइ पढिरहेका छौ, आफ्नो लक्ष्य-उद्देश्य सदा याद राखा”

प्रश्नः— अहिले तिमी बच्चाहरूले कुनचाहिँ तयारी धेरै खुशीका साथ गरिरहेका छौ?

उत्तरः— तिमीले आफ्नो यो पुरानो शरीर छोडेर बाबाको पासमा जाने तयारी धेरै खुशी-खुशीले गरिरहेका छौ। एक बाबाको नै यादमा शरीर छुटोस्, अत्तालिन नपरोस्— त्यसको अभ्यास यहाँ नै गर्नुपर्छ। तिम्रो अहिले विद्यार्थी जीवन निश्चिन्त जीवन हो, त्यसैले आत्तिनु हुँदैन।

गीतः— रात के राही...

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूले पढिरहेका छन्। विद्यार्थीले जब पढ्छन् तब यो जान्दछन्— मैले के पढ्दैछु । पढाउनेलाई पनि जान्दछन् र लक्ष्य-उद्देश्य र प्राप्ति के हो, त्यो पनि राम्रोसँग जान्दछन्। अहिले तिमी सबैले जान्दछौ— हामी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौं। यतिबेला हामी ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण बनेका छौं। तिमीले के पढ्छौ? राजयोग। यो पनि जान्दछौ— हामीले फेरि राजयोग सिकिरहेका छौं, पढ्नेले कहिल्यै यस्तो भन्दैनन्— हामीले फेरि पढिरहेका छौं। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय छ— हामीले फेरि राजयोग सिकिरहेका छौं। जुन ५ हजार वर्ष पहिला पनि सिकेका थियौं। यो ज्ञान केवल तिमीसँग मात्र छ। भगवान्ले फेरि आएर पढाउनुहुन्छ। यो कुनै कम कुरा कहाँ हो र? यो पनि बच्चाहरूलाई थाहा छ— भगवान् एक हुनुहुन्छ र भगत अनेक छन्। यसबाट सिद्ध हुन्छ— पिता एक र बच्चा अनेक हुन्छन्। पितालाई रचनाकार त सबैले मान्दछन्। रचनालाई रचयिताद्वारा वर्सा मिल्छ। राति प्रश्न सोधेको थिएँ नि— बाबालाई कसरी चिन्ने? बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई बच्चा बनाएको छु त्यसैले त सामुन्ने बसेका छौ। मैले तिमीलाई फेरि मनुष्यबाट देवता बनाइरहेको छु, राजयोग सिकाइरहेको छु जसबाट तिमी मनुष्यबाट नै लक्ष्मी-नारायण बन्छौ। लक्ष्य-उद्देश्य बुद्धिमा रहनु पर्छ। तिम्रो बुद्धिमा छ लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो त्यसबेला एउटै राज्य थियो। सारा विश्वमा राज्य थियो। त्यसैले तिमी बच्चाहरूले चित्रमा बसेर सम्झाउनु पर्छ— हामीले के पढिरहेका छौं? यो हो लक्ष्य-उद्देश्य, स्कूलमा बच्चाहरू पढ्छन् र माता-पिताले पनि जान्दछन् के पढिरहेका छन्? यहाँ तिमीले फेरि राजाईको लागि पढिरहेका छौ। त्यसैले तिमीले मित्र सम्बन्धीहरूलाई पनि बताउनु पर्छ। हामीले यस गीता पाठशालामा राजयोग सिक्छौं, जसबाट हामी राजाहरूका राजा बन्छौं। यस पाठशालामा वृद्ध, जवान, बच्चाहरू सबै पढ्छन्। यो अचम्भ छ नि। पाठशालामा त यस्तो हुँदैन। त्यसैले यसलाई सतसंग पनि भनिन्छ। सतसंगमा त सबै जान्छन्। तर उनीहरूले यस्तो भन्दैनन्— हामी राजयोग सिक्न जान्छौं। उनीहरूलाई कुनै भगवान्ले त पढाउनुहुन्न। तिमीलाई त भगवान्ले स्वयम् पढाइरहनु भएको छ। यी चित्रहरू त घर-घरमा हुनुपर्छ। माता-पिता मित्र सम्बन्धी जो आए पनि उनीहरूलाई सम्झाउनु पर्छ— हामीले यो पढिरहेका छौं। यो पढाइ त धेरै सहज छ। नाम नै छ सहज ज्ञान, सहज राजयोग। राजा जनकलाई पनि सेकेण्डमा ज्ञान मिल्यो र जीवन मुक्त भए। मनुष्यले पनि भन्छन् हामीलाई जनकको जस्तै ज्ञान चाहिन्छ जुन हामीले गृहस्थमा रहेर पाउन सकौं। यो त धेरै उच्च पढाइ हो, मनुष्यबाट देवता बन्ने।

२०७४ भाद्र २३ शुक्रबार ८-०९-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
देवताहरूको महिमा कति उच्च छ, सर्व गुण सम्पन्न... यो हो मृत्युलोक। त्यो हो अमरलोक। पतित
दुनियाँ आसुरी, पावन दुनियाँ हो दैवी दुनियाँ। पावन दुनियाँमा जानको लागि पवित्र बन्नु छ। लक्ष्मी-
नारायण पावन थिए नि। अहिले त उनीहरू छैनन्। यो त पतित राज्य हो फेरि पावन बन्नु छ। लक्ष्मी-
नारायणका चित्र धेरै राम्रा छन्। लक्ष्मी-नारायणमा सबैको प्यार रहन्छ, त्यसैले ठूला-ठूला भव्य मन्दिर
बनाउँछन्। कृष्णका त साना-साना मन्दिर बनाउँछन्। जस्तो बच्चाहरूका हुन्छन्। उनीहरूलाई यो कुरा
थाहा नै छैन— राधा-कृष्ण नै लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। तिमीले सम्झाउन सक्छौ— आज भन्दा ५ हजार वर्ष
पहिला यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य यहाँ थियो। अरू कसैको त चित्र छैन। सूर्यवंशीको राजधानी
प्रख्यात छ।

लक्ष्मी-नारायण र सीता-रामको वंश थियो फेरि द्वापर कलियुग आउँछ। अहिले कलियुगको अन्त्य छ।
हामीले फेरि त्यही राजयोग सिकिरहेका छौं। ५ हजार वर्ष पहिला राजयोग सिकेर राजाई प्राप्त गरेका
थियौं। वास्तवमा उनीहरू सम्पूर्ण निर्विकारी थिए। अहिले पतित दुनियाँ छ त्यसैले परमपिता
परमात्मालाई आउनुपर्ने हुन्छ। गाउँछन् पनि पतित-पावन आउनुहोस्, उहाँ त निराकार हुनुभयो नि।
कृष्ण त राजकुमार हुन् सत्ययुगका। उनले कसरी आएर पावन बनाउँछन्। त्यसैले सम्झाउनु पर्छ
साकारलाई भगवान् भनिँदैन। अरू धर्मकाले परमात्मालाई निराकार मान्छन्। उहाँ नै मुक्तिदाता, गाइड,
आनन्दका सागर, परमेश्वर, सर्वका दुःख हर्ता सुख कर्ता हुनुहुन्छ। बाबाले दुःख हर्नु हुन्छ भने सुख पनि
दिनुहुन्छ नि। तिमीले मित्र सम्बन्धी आदिलाई सम्झाउन सक्छौ। त्यहाँ त वेद शास्त्र अनेक मनुष्यले
सुनाउँछन्। यहाँ त सबैले सुन्छन् नै एकद्वारा। बाबा भन्नुहुन्छ तिमीले मसँग नै सुन। भगवानुवाच—
अवश्य कुनै तनमा आउनुहुन्छ नि। गायन गरिएको छ ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण रचनुभयो। हामी ब्रह्माकुमार
कुमारीहरू हौं— ५ हजार वर्ष पहिला पनि संगममा ब्रह्मा मुख कमलद्वारा ब्राह्मण रचियो, जुन ब्राह्मण फेरि
देवता बनेका थिए। अहिले हामी शूद्रबाट ब्राह्मण बनेर फेरि देवता बन्छौं। हामीले फेरि राजयोग
सिकिरहेका छौं। कल्प पहिला पनि सिकेका थियौं। देख्नेछन् यिनीहरूले त बडो निश्चयले बोल्छन्।
भगवानुवाच— मैले तिमीलाई फेरि राजाहरूको पनि राजा बनाउँछु। शब्द त वास्तवमा गीतामा छ।
राजयोगद्वारा हामीले राजाई प्राप्त गर्नुपर्ने फेरि द्वापरमा रावणराज्य सुरु भयो। अहिले रावण राज्य पूरा
हुन्छ, हामीले फेरि राजयोग सिकिरहेका छौं। अरू पाठशालामा यस्तो भन्दैनन्— हामीले फेरि पढिरहेका
छौं। यो त बच्चाहरूको नै बुद्धिमा छ। भन्नुहुन्छ— मैले फेरि राजयोग सिकाउन आएको छु। त्यतिबेला
महाभारत लडाईं लागेको थियो। पाण्डवले गीता सुन्थे।

तिमी हौं रूहानी पण्डा। हे रूहानी बच्चा अथवा रूहानी पण्डा न थाक्नु। बाबा भन्नुहुन्छ नि— गीता
अवश्य भगवान्ले नै सुनाउनुहुन्छ नि। छ पनि भगवानुवाच। तिमीलाई थाहा छ— हामीले स्वर्गको सुख
पाउनको लागि राजयोग सिकिरहेका छौं। भगवान् हुनुहुन्छ नै निराकार। शिव जयन्ती मनाउँछन् त्यसैले
अवश्य जन्म लिएर केही गर्नु भएको छ नि। वर्सा दिनु भएको छ। वास्तवमा सत्ययुगमा सूर्यवंशी देवता
थिए। वंशमा त धेरै हुन्छन् नि। जस्तै एडवर्ड दी फस्ट, सेकेण्ड, थर्ड... उनीहरूको पनि वंश चल्यो। यो पनि
त्यस्तै हो। तिमी बच्चाहरूले चित्रहरू माथि राम्रोसँग सम्झाउन सक्छौ। यी ब्रह्माले भन्छन्— म कहाँ

२०७४ भाद्र २३ शुक्रबार ८-०९-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

भगवान् हुँ र। बनाउने त अकै हुनुहुन्छ नि। मैले कहाँबाट सिकें? यदि हाम्रो मनुष्य गुरु हुन्थे भने गुरु सँग लाखौं करोडौं सिक्नेवाला हुनुपर्ने। केवल यिनले मात्र सिके? अरू सबै चेला कहाँ गए? यहाँ त छ नै भगवानुवाच। उहाँले यो वास्तविकता सम्झाउनु भएको छ। यी चित्र कसरी बसेर निकाल्न लगाउनु भयो। लक्ष्मी-नारायण बचपनमा राधा कृष्ण थिए। गीताका भगवान् भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु। प्रलयको त कुरै छैन। तिमीले पनि भन्छौ हामी फेरि देवता बनिरहेका छौं। शिव जयन्तीको पनि गायन छ। लाखौं वर्ष त भएको छैन। बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ यी शास्त्र आदिहरूमा केही सार छैन। यी पढ्दा-पढ्दा तिमी कला उत्रिंदै गएको छ। अहिले त कुनै कला रहेको छैन। बाबा भन्नुहुन्छ भक्तिद्वारा कोही पनि मसँग मिल्न सक्दैन। मलाई आउनु नै पर्छ। तिमीले भन्छौ भगवान् कुनै न कुनै रूपमा आउनुहुन्छ। कृष्ण त हुन् नै सत्ययुगका राजकुमार। शिव त हुनुहुन्छ निराकार। उहाँ अवश्य कसैमा आउनु भयो होला। पतित-पावन हुनुहुन्छ भने अवश्य कलियुगको अन्त्यमा आउनु भयो होला। कृष्णलाई द्वापरमा लगेका छन्, यो त सुहाउँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नै संगम युगमा। यो जुत्ता (ब्रह्मा) मा म फिट हुन्छु। ड्रामामा कुनै परिवर्तन हुन सक्दैन। कति अलमल बनाइदिएका छन् त्यसैले प्रश्न सोधिन्छ— गीताका भगवान् को हुन्? यो धेरै आवश्यक कुरा छ। यसैमा सारा गडबड छ। नर्कलाई पल्टाउने र स्वर्ग बनाउने को हो? बाबाले नै गर्न सक्नुहुन्छ। लक्ष्मी-नारायण कति क्रियाशिल थिए। बाबा भन्नुहुन्छ केवल मलाई याद गर्नु भन्थे यस योग अग्निद्वारा विकर्म विनाश हुन्छ। सबैले त बुझ्दैनन्। कसैलाई राम्रो लाग्छ तर पवित्र रहने हिम्मत राख्दैनन्। अहिले देवी-देवता धर्मको कलमी लागिरहेको छ। जो कल्प पहिला ब्राह्मण बनेको छ उही बन्छ। यो कलमी बाबा सिवाय कसैले लगाउन सक्दैन। देवता धर्मकालाई शूद्रबाट ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण अवश्य बन्नु पर्छ। नत्र भने देवता कसरी बन्छन्? विराट् रूप माथि सम्झाउनुपर्ने हुन्छ। टुपी माथि शिव पनि देखाउँछन्। उनीहरूले शिवलाई र ब्राह्मण वर्णलाई हटाइदिएका छन्। बाँकी देवता, क्षत्रिय....देखाएका छन्। विराट् रूप देखाउँछन् पनि विष्णुको रूपमा। यो ज्ञान बुझ्नुपर्ने छ। मनुष्यले कसरी ८४ जन्मको चक्कर लगाउँछन्, अरू कसैले यो ज्ञान जान्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ यो ज्ञान नै प्राय लोप हुन्छ, परम्परा चल्न सक्दैन। स्वदर्शन चक्र देवताहरूलाई छैन। यो तिमीलाई हो। तर तिमी त सम्पूर्ण बनेका छैनौ। त्यसैले निशानी देवताहरूलाई दिइएको छ। स्वदर्शन चक्र घुमाउँदै, कमल पुष्प समान बन्दै, शंख-ध्वनि गर्दै तिमी देवता बन्छौ। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा विष्णुपुरी स्थापना गर्दै हुनुहुन्छ। यो कुरा कसैको बुद्धिमा छैन। भगवान् ले पढाउँदै हुनुहुन्छ, हामी विश्वको मालिक बन्छौं त्यसैले कति हर्षित हुनु पर्छ। विद्यार्थी जीवन नै सर्वश्रेष्ठ हुन्छ। पढाइको जीवन निश्चिन्त र राम्रो रहन्छ। पछि त जालमा फँस्छन्। कति दुःखको जाल छ। सत्ययुगमा कुनै कुरा हुँदैन। खुशी-खुशीसँग शरीर छोड्छन्। रावणराज्यमा दुःख पाएर मर्नु पर्छ। तिमीहरूले खुशीसँग तयार गरिरहेका छौ— हामी कहिले बाबाको पासमा जाऊँ, बसेका नै त्यसैले छौ। पुरानो शरीर छोडेर जाऊँ। फेरि २१ जन्म दुःख पाउने कुरा नै हुँदैन। यस जन्ममा दुःख बिलकुल पाउनु छैन, पतितबाट पावन बनिरहेका छौ। धेरै खुशीमा रहनु छ।

२०७४ भाद्र २३ शुक्रबार ८-०९-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 अच्छा, यहाँबाट सूक्ष्मवतनमा जान्छौ, त्यो पनि राम्रो छ। फरिश्ता त बन्नु छ। आधा कल्प त दुःख पाउँदै
 आएका छौ। अब बाबाको पासमा जानु छ। खुशीसँग तयारी गरिरहेका छौ। दुःख रहित यहाँ बन्नु छ।
 यस्ता संन्यासी पनि धेरै हुन्छन् जसले बसी-बसी शरीर छोडिदिन्छन्। सुनसान हुन्छ। सम्झन्छन् हामी
 ब्रह्ममा लीन हुन्छौं। जान त कोही जाँदैनन् जब सम्म बाबा आउनुहुन्न। शिवबाबाको भण्डारा भरपूर छ।
 भन्छन् नि- जुन भण्डाराबाट खाइन्छ त्यो भण्डारा भरपूर काल कंटक दूर... यहाँ त अकालमा मृत्यु
 भइरहन्छ। पतित-पावन शिवबाबाको भण्डारामा जो आउँछन् उनीहरू पावन बन्छन्, त्यसैले यसलाई
 ब्रह्मा भोजन भनिन्छ। यसको बडो महिमा छ। योग पनि बडो राम्रो चाहिन्छ। योगमा रहेर भोजन बनाऊ र
 खाऊ अनि तिमी धेरै उन्नति हुन्छ। यस्तो भोजनमा धेरै तागत हुन्छ। योगमा रहेर तिमीले भोजन खाऊ
 अनि धेरै तागत मिल्छ र तन्दुरुस्त पनि रहन्छौ। बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ- म बाबाको यादमा यसरी बस्छु,
 जस्तै म र बाबा खाँदैछौं, तर फेरि पनि भुल्छु। एक बाबाको यादमा शरीर छुटोस्, केही दुःख नहोस्,
 यस्तो अभ्यास गर्नुपर्छ। बाबाको यादमा रहनाले एक त शान्ति रहन्छ र स्वस्थ बन्छौं। भोजन पवित्र हुन्छ।
 अन्त्यको गायन छ अतीन्द्रिय सुख गोप-गोपीहरू सँग सोध। वृक्षमा सम्झाउन धेरै राम्रो हुन्छ। त्रिमूर्ति र
 गोला पनि आवश्यक छ। दिन-प्रतिदिन तिमी नाम धेरै प्रख्यात हुँदै जान्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
 बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) सदा तन्दुरुस्त रहनको लागि यादमा रहेर भोजन बनाउनु वा खानु छ। भोजनगर्ने बेलामा
 स्मृति रहोस्- मैले बाबाको साथमा खाइरहेको छु तब भोजनमा तागत भरिन्छ।
- २) देवता बन्नको लागि शंखध्वनि गर्नु छ। स्वदर्शन चक्र घुमाइरहनु छ। कमल फूल समान
 पवित्र जीवन बनाउनु छ।

वरदानः- अर्काको परिवर्तनको चिन्ता छोडेर स्वयम्लाई परिवर्तन गर्ने शुभ चिन्तक भव

स्व परिवर्तन गर्नु नै शुभचिन्तक बन्नु हो। यदि स्वलाई बिर्सिएर अर्काको परिवर्तनको चिन्ता
 गछौं भने त्यो शुभचिन्तक होइन। पहिला स्व र स्वको साथ-साथै सर्व। यदि स्वलाई
 परिवर्तन गर्दैनौ र अर्काको शुभचिन्तक बन्छौ भने सफलता मिल्दैन। त्यसैले स्वयम्लाई
 नियम प्रमाण चलाउँदै स्वलाई परिवर्तन गर, यसैमा फाइदा छ। बाहिरबाट कुनै फाइदा
 नदेखियोस् तर भित्र हल्कापन र खुशीको अनुभूति भइरहन्छ।

स्लोगनः- सेवाको सदा उमंग छ भने सानातिना बिमारीहरू खतम हुन्छन्।